

Elly Dijkshoorn (links) in gesprek met Marleen Bos tijdens de 11e 'Keuken'. (Foto: Frans Assenberg).

'Wij waren wel ontzettend keurig'

door Frans Assenberg

Het succesvolle evenement 'De Keuken van Vlaardingen' was vorige week neergestreken in een mooie boerderij in de Zuidbuurt. Terwijl op een steenworp afstand een spoorlijn veranderde in een metrolijn vond een groot aantal gasten de weg naar 'Galerie B'. Aldaar interviewde organisatrice Marleen Bos één van Vlaardings kleurrijke kunstenaressen: Elly Dijkshoorn.

VLAARDINGEN - De gesprekken gingen tussen de gerechten door, hetgeen een bijzondere sfeer teweegbracht want de vraag was: wat zullen we

eten en zal ik het wel lusten? Manon de Bie en Enno Lobo tekenden daar voor. Dat deden zij met verve want al snel passeerde de keurig in een rij op-

gestelde en geduldig op hun beurt wachtende deelnemers de tafels met heerlijke gerechten waarbij de aantrekkelijk bereide kip en pasta-salades gretig aftrek vonden. Een verrukkelijk dessert sloot het culinaire deel af. Met een eenvoudig briefje konden de dorstige bezoekers bij Chantal van Beurden, beheerder van de galerie, een drankje bekomen. Alles in pais en vree. Het was filosofe Lenie van Wees van 'De Denkschool' die het Vlaardings kwartiertje voor haar rekening nam, waarin zij een

analyse maakte van haar Vlaardingse identiteit. Een moeilijk te beantwoorden vraag want hoe weet je wie je bent en wat maak jou een Vlaardinger? Hecht ik waarde aan mijn Vlaardingse grond? Want, ja, ik ben een geboren Vlaardinger.

Aanpassen

Na de soep betrad Elly Dijkshoorn samen met Marleen Bos het minuscule podium. Elly blijkt te wonen pal tegenover Café 'De Waal', haar woonkamer is tevens haar

atelier hetgeen naar haar zeggen buitengewoon handig is want bij inspiratie hoef je niet de deur uit maar kun je die bezieling meteen vorm geven. "Koffie drink ik daarna in De Waal." Over haar jeugd zei zij: "Ik voelde mij bij mijn ouders heel erg thuis en ik had het gevoel dat zij van mij hielden. We waren wel ontzettend fatsoenlijk en keurig. Dat vond ik al heel snel vrij benauwend. Ik heb er behoefte aan gekregen dat iets mag zijn wat het is en dat er niet een schepje bovenop hoeft. Ten koste van mezelf

heb ik geprobeerd mij daaraan aan te passen." Het af en toe emotionele interview, met name over de dood van haar moeder, de eenzaamheid van haar vader en de dood van haar broertje, belandt uiteraard ook bij haar loopbaan als kunstenaar. Haar kunstwerken in de aula van begraafplaats Emaus zijn illustratief voor haar manier van werken: eigenlijk zonder schijnbare voorbereiding aan een kunstwerk beginnen en hand en hoofd het artistieke werk laten doen. Uniek en gedurfd.